

MURÁNYI SÁNDOR OLIVÉR

Hajnal

Nem volt leánykérés. A násznép a templomba igyekezett. A kórus a Soli Deo Gloriát énekelte, amikor a menyasszony, apjával karöltve, belépett. Zordon az oltárnál várta őket. Kezet rázott apósával, megköszönte, hogy felnevelte neki Barbarát. A fiatalok bort ittak, és cigányost jártak a lakodalmon, az öregek pálinkával koccintottak – élükön Zordon apósával, aki egyre komorabbá vált... – Feleküdj le! – kérlelte hazaérkezés után felesége. A fiatal pár – saját lakás híján – a hátsó szobába vonult. Gondosan becsukták maguk mögött az ajtót, és Barbara vetkőztetni kezdte Zordont, aki karjait felemelve, már házassága első napján engedelmesebben az asszonyi akaratnak. Vőlegényi ing, nyakkendő, öltöny nadrág, alsónadrág, zokni egymást követték a frissen lakkozott parkettre. Anyaszült meztelenül állt a szoba közepén. Barbara eléje guggolt, majd óvatosan szájába illesztette újdonsült férje fáradt férfiaságát. E pillanatban a gondosan becsukott ajtó mögül hatalmas csörömpölés hallatszott a konyhában: após földhöz vágta az első porcelán tányért.

– Ta-da-da-dam! Ta-da-da-dam! – dúdolta Beethoven Sors-szimfóniáját, miközben hol a lányára gondolt féltékeny haraggal, hol saját nászéjszakájára, s azokra a régi szép időkre, mikor még más is történt, nemcsak egymás szellentését kellett hallgatniuk asszonyával a paplan alatt. Az új tányérszűrtet után nyúlt, amelyet rendszeresen vásárolt feleségének, hogy amikor az dühös, legyen mit összetörnie, ám ezúttal ő maga törekedett.

Zordon felkapta fejét, amikor azonban lepillantott, és meglátta, hogy Barbara milyen finoman, óvatosan használja szájprémét, kezdtek elmosódni számára a hangok, nem törődött semmivel. Az imént még fáradt dárda diadalmasan dagadt a birtokló nő ajkai között.

Murányi Sándor Olivért Székelyudvarhely küldte hírhozónak a magyar irodalomba, bizonyára azzal az utasítással: hirdetni, hogy Székelyudvarhelyről is látható Európa, Európában pedig Székelyudvarhely nem jelentéktelen kisváros. Novellisztikája egyként a magyar történelemből, a szakralitásból, a kisvárosiasság szülte külön alakok rajzából, de szemtelen biztonsággal és magabiztossággal rántja le a szentet a profánba, s emeli a profánt a magasabb régióba. Az ifjú erdélyi magyar irodalom bel-világa karikatúrákra készíti, nyelvi humora ennek a bel-világnak szóhasználatával éppen úgy él, mint az erdélyi hagyományokéval. Jelenleg egy csirkefogó-regénnyel érintkező kalandos történet megszerkesztésén munkálkodik, egy nevelődési regény körvonalait igyekszik felhúzni. Útja egyre magasabbra visz. (*Fried István*)

Amint elfogytak az új tányérok, a régebbiek kerültek sorra – ezeket szüleitől örökölte az após. Óvatosan vette ki a legfelsőt, lefújta róla a port, lassított mozdulattal feje fölé emelte, majd úgy vágta földöz, hogy a nyitott konyhaajtón keresztül a nagyszobába repültek szilánkjai.

Barbara kezét cserélt a hátsó szobában. Agyán átvillant, hogy nem ő, hanem az apai féltékenység szűztelenedik, éppen ezért igyekezett nem figyelni a kinti hangokra. Jól ismerte apját, azt azonban még nem sejtette, hogy ezúttal nem a szokásos következik. Anyja a lakodalom helyszínén segített eltüntetni a nyomokat, épp csak addig volt otthon, míg lefektette férjét. Zordon ujjai menyasszonya hajában turkáltak, majd elindultak lefelé, végigsimították Barbara füleit, nyakát, és válláiba kapaszkodtak.

– Ratatatatatata! – utánozta a golyószóró hangját az após, majd vont egyet a vállán, és körülnézett. Lassan a kávécsészék is elfogytak, jöhettek hát a lekvárral teli befőttés üvegek a kamrából, majd az ajándékba kapott borok, az étolaj, az ecet, és a mézzel telt nagy üvegedény. Ezeket már gondosan behordta a nagyszobaszekrény elé, és ott lőtte földhöz őket.

Zordon lehajolt, ölébe vette Barbarát, az ágyba fektette, és vetkőztetni kezdte. A menyasszonyi ruhát díszítő átlátszó selyemöv óvatosan hullott a szőnyegre. Az apró hófehér cipők követték. A nő gyengéden pillantott vőlegényére, majd megemelte medencéjét örömteli arccal, hogy párja megszabadíthassa a szűk ruhától.

A könyvek következtek. Tornyokban hordta be őket a fürdőbe. Az első könyvtorony elfért a vécékagylóban. Jelenkori szerzőket tartalmazott, mielőtt lehúzta volna a vécét, látta még a két legfelső szerző családnevét: Sántha és Fekete. A víz lezúdult.

A melltartó után már csak a harisnya és a vékony tanga maradt. Zordon szenvedélyesen falta Barbara feszes melleit, miközben kezeivel utolsó ruhadarabjaitól igyekezett megszabadítani az újdonsült arát, aki nyelvvel férje fülcimpáit cirógatta.

A klasszikusok a fürdőkádba érkeztek. Arany, Petőfi, Shakespeare, Goethe, Hemingway egymás alatt várták a végzést – Kafkával legfelül. Az após nyögve cipelte át a konyhaasztalról a hatalmas fazekat, amelyben eltevésre váró zakuszka volt. Lábaival nekitámaszkodott a fürdőká szélének. A következő másodpercben hatalmas zöldségmassza borította be a világirodalmat. Sic transit gloria mundi.

Meztelenül feküdtek az ágyon. Barbara finoman kézbe vette Zordont, aki erre felnyögött, s jobb keze a nő feszes hasán lefelé indult, finoman végigsimította a belső combokat, a lábszárakat, lábfejeket, a lábujjakat, majd visszaindult, és megpihent szerelme ölében.

Coelho a nagyszobában maradt a többi újságíróval együtt. Mellettük névtelen magyar szakírók sorakoztak: Müller, Schwarz, Spielmann, Spiró és Vámos. Az após lábujjhegyen hozta be az előszobából a tartalék cipőkrémeket, ám hiába csorgatta nagy buzgósággal rájuk, a legmakacsabban védekeztek, őket eltüntetni

nem lehetett. Ekkor belekapaszkodott a nagyszobaszekrény felső sarkaiba, s nagy kínlás, nyöges kíséretében rájuk borította a hatalmas bútorarabot. A vitrin-üveg félelmetesen csörömpölő zajára kezdtek kijönni a tömbházi szomszédok.

Zordon óvatosan behatolt, Barbara sikoltani kezdett.

– A tinta! A mustár! A majonéz! – kiáltott fel az após.

Tántorgott is szuszogva a hűtőszekrényhez, kinyitotta ajtaját, bedugta karjait a ragadékokért, majd az íróasztalhoz dülöngélt. Benyúlt a fiókba, és kivette a tintásüvegeket. Ekkor ismét a ledólt nagyszobaszekrényre pillantott. Zseniális ötlete támadt, amitől hirtelen erőre kapott. Odarohant, felugrott, s két lábbal belezuhant a bútorba, széthasítva annak hátsó lemezét. Csóré lábszárjai mellett csorgatni kezdte felesége vállfákról lefolyó ruháira a tintát, a mustárt és a majonézt.

Zordon hátulról közeledett. Barbara ezt nem szerette, próbált is ellenkezni, de végül engedett. Mert az élet nem kívánságműsor, hanem ki mit tud vetélkedő.

Pirkadt. A különféle ragacsos folyadékokban úszó tányérdarabok, zoknik, nyakkendők, alsóneműk, babkávészemek, újságcsomók és körömlakkos üvegek már bokáig értek. Legfelül virágok úszkáltak valóságos rétet képezve. Após a vécé helyett a nagyszobaszekrény hatalmas tátongó lyuka fölött guggolt.

Barbara feltérdelt, a hátára fektette Zordont, majd föléje kuporodott.

Após üres tintásüveggel célozta a nagyszobaablakot.

Zordon érezte, nem bírja tovább. Barbara is. Após is.

Zordon ordított. Barbara ordított. Após ordított.

– Mi a francot csinálnak ezek?! – értetlenkedett az összesereglett szomszédok előtt a földszinten nyugdíját töltő Rebegi Misi bácsi.

– Nász. Hajnalnász. – kacsintott a szintén nyugdíjas Erzsi néni Misi bácsira. Alighogy ezt kimondta, eszébe jutott fiatalsága és egy gimnazista korában megtanult vers címe. Ki is javította gyorsan válaszát: – Hajnalnász az avaron...